

[Pelle Voigt]

mulighed for at lave en virkelig gennemgribende løsning, ikke en af den slags discount-løsninger, vi så tit har set. Det betyder, at vi i udvalgsarbejdet også vil lægge megen vægt på det element af SFs forslag, der blev drøftet her den 21. november 1984, og som går ud på, at en del af de frigjorte midler skal kunne anvendes til sikring af det psykiske og sociale miljø i bebyggelserne. Det er helt afgørende, at vi denne gang får en løsning, der ikke blot udsætter problemerne endnu en gang, så det bliver nødvendigt for den statslige guldgås snart igen at lægge et af de famøse columbusæg. Denne gang skal vi have problemerne løst til bunds.

Sværke (RV):

Da mit partis ordfører, hr. Estrup, ikke kan være til stede, skal jeg på hans vegne fremføre følgende:

Det radikale venstre må gratulere boligministeren med, at det nu er lykkedes at fremsætte et forslag til løsning af de økonomiske problemer i de truede afdelinger af det almennyttige byggeri. Der er gået 5 måneder, siden vi første gang behandlede problemerne her i salen på baggrund af SFs beslutningsforslag. I den forløbne tid er det, der dengang så relativt simpelt ud, unægtelig blevet noget sværere. Omprioriteringen fra traditionelle lån til indeksslån, der jo er fundamentet i løsningen, er blevet vanskeliggjort af den faldende rente og af de stigende kurser. I tilgift fik vi så, som tiden gik, stigende politiske problemer, da nogle af regeringspartierne begyndte at lufte muligheden af tvangsauktioner m.v.

Det radikale venstre har afvist den fremgangsmåde. Vi finder, at byggeri, der er opført som almennyttigt med henblik på at varetage boligsociale opgaver, også fremover skal bevares i denne rolle. Derfor synes vi, at boligministeren har taget et rigtigt initiativ med dette lovforslag.

På de væsentligste punkter vil vi da også kunne støtte indholdet i lovforslaget. Det gælder omprioriteringsløsningen, det gælder den særlige rentefri låneordning og fordoblingen af rammen til ombygning af ledige lejligheder og miljøforbedrende foranstaltninger, også selv om man med disse forslag æder sig ind på kvoten til almennyttigt byggeri.

Endelig finder vi det yderst rimeligt, at man i et særligt udvalg kulegraver den almennyttige sektors økonomiske problemer og overvejer, hvilke opgaver almennyttigt byggeri primært skal løse i fremtiden. Dette sidste er helt i tråd med de synspunkter, som det radikale venstre fremlagde ved første behandling af boliggygeriloven.

Tilbage er der ét væsentligt punkt i lovforslaget, som vi ikke kan støtte. Det er oprettelsen af en særlig fond, finansieret gennem en særskat på det samlede almennyttige byggeri. En sådan særskat skal ifølge forslaget pålægges alle boligafdelinger, uanset om lejeniveauet er højt eller lavt. Det beløb, som den enkelte lejer skal udrede, er måske i sig selv ikke særlig frygtindgydende, men mange steder vil det komme oven i huslejer, som i forvejen føles stærkt belastende. Her må afgiften forekomme urimelig og uforståelig. Hvis man kunne finde en opkrævningsmetode, hvor særskatten alene opkrævedes i de ældre boligafdelinger, der har en lav boligafgift, og hvor skatten altså kunne tjene til udligning af eksisterende huslejespændinger, var det måske værd at overveje. Det ville i så fald være udtryk for solidaritet mellem velbærgede og truede boligafdelinger. Meget tyder imidlertid på, at en sådan solidarisk ordning vil støde på betydelige administrative problemer.

Samtidig må man hæfte sig ved, at særskatten alene skal løse problemer i en overgangsperiode, indtil det nedsatte udvalg kan pege på varige løsninger. Det er altså kun i tilfælde af, at man i 1986 og måske delvis i 1987 står over for yderligere almennyttige bebyggelser med akutte problemer, at man overhovedet får brug for denne finansielle stødpude. Derfor er det svært at forstå, at man overhovedet har brug for en fondsdannelse. Fonde er noget, man opbygger for at løse langsigtede problemer. I dette tilfælde ved vi ikke engang, om der bliver et problem; under alle omstændigheder vil det være kortvarigt.

Med en sådan total usikkerhed om det økonomiske behov i overgangsperioden forekommer det mere nærliggende at søge et beredskab opbygget i form af en garantiordning. Det burde være muligt at få de involverede parter, dvs. staten, som jo vil få en årlig besparelse på ca. 40 mill. kr., og realkreditlen, Landsbyggefonden, boligselskaberne